Editorial | | Actualitzat el 04/12/2012 a les 21:07

Habitatge: dret o condemna?

Gaudir d'una llar, que a mÃ©s ha de ser "digna i adequada", per si calien ambigÃ¼etats, Ã©s un dret constitucional per bÃ© que coste de creure tenint en compte les barrabassades que s'han arribat a fer entorn precisament a la construcciÃ³ d'habitatges. Els poders pÃºblics, si haguÃ©ssem de fer cas a la Carta Magna vigent des de fa mÃ©s de 30 anys, han de promoure les condicions necessaries i establir les normes pertinents per fer efectiu aquest dret, regulant la utilitzaciÃ³ del sÃ²l d'acord amb l'interÃ©s general per impedir l'especulaciÃ³.

Llegir l'article 47 de la Constitució és tota una consternació en els temps actuals, quan és més que evident, en el dia a dia de les persones, que no només el de l'habitatge no és un dret a la pràctica –un dret pel que s'ha de pagar?-, sinó que els poders públics, de la mà dels poders financers, han consentit que acabe sent una condemna injusta.

Perquè una condemna de per vida són els desnonaments, que tenen noms i cara i ulls al darrera, i no només contractes bancaris, una condemna és no obligar a acceptar la dació en pagament amb les condicions justes per evitar abusos, o no obligar a buscar fòrmules per evitar situacions en què sempre el més débil resulta més i més aixafat.

Com està passant també en el cas Turov, en què famílies que no van fer més que comprar una casa de bona fe, confiant en les garanties jurídiques que comporta fer una transacció davant notari, lliure de càrregues, podrien acabar veient com s'enderroca l'habitatge que porten anys pagant -i que hauran de seguir pagant amb enderrocament o sense-, o ja tenen en propietat. El ciutadà no pot seguir indefent davant abusos com aquests que trepitgen els drets més fonamentals, i si la vivenda n'és un, perquè no té la protecció garantida?